

vi skulle give til Fripladser, og hvorledes disse skulle fordeles. Det er altsaa noget, man ikke behøver at blive bekymret over nu, og naar Spørgsmaalet er lagt i Rigsdagens Haand, kan det i Virkeligheden ikke ligge i bedre Hænder.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) mente, det var meget uheldigt, at der ikke er optaget en Afdeling for Hud- og Kønssygdomme. Jeg skal kun dertil sige, at jeg udtalte ogsaa, at jeg vilde have sat megen Pris paa, om der var kommet en Afdeling for Hud- og Kønssygdomme, men ganske vist ikke af samme Grund som det ærede Medlem. Naar jeg ønskede det, var det først og fremmest, fordi dette Hospital jo bliver Statens eneste Undervisningshospital, og der burde derfor være Undervisning i de forskellige Fag, en Læge siden faar Brug for. Det ærede Medlem derimod mener, at der af Hensyn til Kjøbenhavn burde være en saadan Afdeling, og han sagde, at saaledes som Forholdene ere nu, søge Patienter fra hele Landet ind til Indlæggelse paa Kommunehospitalet, men det var en meget stor Udgift for Kjøbenhavns Kommune. Jeg skal dertil sige, at i Henhold til Loven af 10. April 1874 er det saaledes at: „Personer, der lide af venerisk Sygdom, ere uden Hensyn til, om de have Evne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke, berettigede til at fordre sig tagne under Kur for offentlig Regning osv.“ Naar der staar „for offentlig Regning“, er det altid blevet fortolket saaledes, at det er vedkommende Kommune, der skal betale det, og det er ikke noget, som er specielt for Kjøbenhavns Kommune. Rundt omkring paa Provinssygehuse blive Patienter ogsaa tagne i Kur for veneriske Sygdomme. Naar Kjøbenhavns Kommune yder ret store Ofre til den Sag, er det jo en Følge af, at Kjøbenhavn er Landets Hovedstad og største By, og at her findes flere Tilfælde af Kønssygdomme end i Landets øvrige Byer. Jeg tvivler i øvrigt ikke om, at hvis nogen skulde beklage sig i den Retning, kunde maaske det øvrige Land snarere med nogen Ret beklage sig over, at en hel Del unge Mennesker faa veneriske Sygdomme inde i Landets Hovedstad. Men, som sagt, selv om der blev oprettet en Afdeling for Hud- og Kønssygdomme, vilde det blive en forholdsvis lille Afdeling, som ikke vilde spare noget væsentligt for Kjøbenhavns Kommune.

Jeg tror i det hele at Kjøbenhavns Kommune kan være ganske overordentlig

tilfreds med det Forslag, som her foreligger, thi de Fordele, den vil opnaa, ville naturligvis paa Grund af, at Hospitalet kommer til at ligge i Kjøbenhavn, blive ganske overordentlig store. Jeg skal minde om, at her bliver oprettet Klinik for Hud- og Kønssygdomme, Øjensygdomme, Øresygdomme, medicinske og kirurgiske Sygdomme, Klinikker, som yde gratis Behandling. Det vil for største Parten være Kjøbenhavnere, som ville søge disse Klinikker, og det vil være en ganske overordentlig stor Fordel for Kjøbenhavn. Endvidere vil Hospitalet jo blive betydelig udvidet. Af Hospitalets Aarsberetning ser man, at det i sidste Aar kostede Hospitalet 4,5 Kr. om Dagen for hver Patient, medens Betalingen kun er: 1,20 Kr. for de betalende Patienter. Det er altsaa en meget stor Udgift, Hospitalet har, selv om det tager 1,20 Kr. af hver Patient, og da det, at Hospitalet ligger i Kjøbenhavn, selvfølgelig vil føre med sig, at det fortrinnsvis vil blive Kjøbenhavnere, der benytte det, er det en saa stor Fordel for Kjøbenhavn, at jeg synes, der slet ingen Grund er til at beklage sig fra den Side.

Jeg skal hermed tillade mig endnu en Gang at anbefale de foreslaaede Ændringer. Jeg tror, at de ere ret tilfredsstillende og yde alle de Garantier for Fremtiden, som man kan ønske sig.

K. M. Klausen: Det er i Anledning af den ny § 3, jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger. Der er jo i de Udtalelser, der ere fremkomne fra den højtærede Ministers og fra den ærede Ordførers Side med Hensyn til Ændringens sidste Punkt: „Adgangen til Hospitalet er lige for Befolkningen saavel fra Landet som fra Byerne“, en meget væsentlig Forskel. Saaledes som den højtærede Minister udtalte sig, kan jeg give min Tilslutning. Den højtærede Minister sagde forleden, da Sagen var til Behandling, at de samme Rettigheder beholdes fremdeles — nemlig de Rettigheder, som de fattige i Kjøbenhavn have. „Der er ikke en“, siger han, „der har tænkt paa at krænke de kjøbenhavnske fattiges Ret. Saadan, som ikke ere paa Fattigvæsenet, ville fremdeles blive optagne paa Hospitalet i samme Udstrækning som hidtil“. Naar den højtærede Minister udtaler sig saaledes, finder jeg, at det er i Overensstemmelse med Hospitalets Fundats og med den Maade, hvorpaa Administrationen hidtil har fortolket denne Fundats, der jo har faaet en nøjere Forklaring i det kgl. Reskript for 1775.